

Arrest

nr. 71 710 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 februari 2003 het Rijk binnenkwam, diende op 24 februari 2003 een asielaanvraag in, waarbij hij stelde B.I. te heten en van Iraakse nationaliteit te zijn.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde op 24 maart 2004 dat de asielaanvraag van verzoeker ontvankelijk was en maakte deze aanvraag over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voor een verder onderzoek.

1.3. De commissaris-generaal nam op 20 juni 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen de beslissing een beroep in.

1.4. Via een op 6 augustus 2007 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. De Raad weigerde bij arrest van 10 september 2007 met nummer 1599 verzoeker de vluchtelingen-status en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 9 oktober 2007 verzoeker te machtigen tot een verblijf van één jaar. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister waarvan de geldigheidsduur vervolgens jaarlijks – een laatste maal tot 2 november 2011 – verlengd werd.

1.7. Bij schrijven van 13 maart 2010 verzocht de toenmalige raadsman van verzoeker om de identiteitsgegevens van zijn cliënt te willen aanpassen. Hij legde tevens een kopie van het paspoort van verzoeker neer, waaruit kon afgeleid worden dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure en bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden valse verklaringen aflegde omtrent zijn naam, geboorteplaats, geboortedatum en nationaliteit.

1.8. Op 1 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 14 september 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Art 13 §3, 3° De minister of zijn gemachtigde kan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Betrokken vreemdeling diende op 24.02.03 een asielaanvraag in. Hij verklaarde Palestijns vluchteling uit Irak te zijn en zijn hele leven in Bagdad te hebben gewoond. Zijn vader was informant voor de Baath partij. In de aanloop van de invasie van Irak is hij gevlucht. Hij vreesde de oorlog in Irak en verklaarde er als Palestijn te zullen worden gedood. Zijn asielaanvraag werd ontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24.03.04. Hij werd niet erkend door het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 21.06.07. Op 10.09.07 werd hij in hoger [beroep] bij de Vaste Beroepscommissie (VBC) eveneens niet erkend.

Op 06.08.07 diende de betrokkene op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980 een aanvraag in tot machtiging tot verblijf van langer dan drie maand. Hij steunde deze aanvraag op de volgende elementen: de lange, op dat moment nog lopende, asielaanvraag, integratie in de Belgische samenleving en de onmogelijkheid om terug te keren naar Irak wegens zijn vrees voor vervolging. De betrokkene werd geregulariseerd wegens de lange duur van zijn asielaanvraag op 09.10.07. Op 21.11.07 werd hij in het bezit gesteld van een A kaart.

Op 13.03.2010 ontvangt de DVZ van de advocaat van de betrokkene een aanvraag tot het wijzigen van betrokkenes identiteit naar [A., B. H. A.] geboren 05.10.1981 te Amman, Jordaanse nationaliteit op basis van een vervallen Jordaans paspoort met nummer [...].

Nazicht van onze databank leerde dat de betrokken vreemdeling op deze identiteit gekend is bij de DVZ en hij onder die identiteit een zakenvisum (nr [...]) voor 15 dagen (één reis) verkregen heeft op 03.02.03 op uitnodiging van de firma [P.] Nv uit Willebroek. Het visum werd a[n]gevraagd op 14.01.03 en had een duur van 09.02.03 tot 11.03.03. Dit visum werd aangebracht in het Jordaanse paspoort met nummer [...].

Dit houdt in dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag beschikte over een geldig internationaal paspoort en een geldig visum. Hij heeft zijn paspoort en visum achtergehouden voor de verschillende asielinstan-

ties en doorheen de loop van zijn asielprocedure vastgehouden aan zijn valse identiteit, nationaliteit en volledig verzonnen asielrelaas. Hierbij heeft hij ten onrechte gebruik gemaakt van de slechte situatie in Irak op dat ogenblik. Ook later bij zijn regularisatieaanvraag heeft hij zijn valse identiteits- en nationaliteitsgegevens niet verbeterd. Uit advies van het CGVS (van datum 31.08.11) blijkt dat de betrokken vreemdeling geen lange asielprocedure had hoeven te doorlopen indien hij van bij aanvang zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en reden voor vertrek had verklaard. De overige elementen waarop zijn regularisatieaanvraag steunden komen overigens ook te vervallen. Het argument dat hij niet naar Irak kon terugkeren was leugenachtig gezien hij de Jordaanse nationaliteit heeft en dus niet naar Irak moest terugkeren. Zijn integratie, hoewel reëel, is een direct gevolg van zijn frauduleuze asielaanvraag en komt dus evengoed te vervallen, immers: *fraus omnia corrumpit*.

Verder zijn de verduidelijkingen van de advocaat die de aanvraag tot identiteitswijziging ondersteunen geen rechtvaardiging van de gepleegde fraude. "... Cliënt is in deze alleszins te goeder trouw geweest. Cliënt wenste een beter leven te kunnen hebben daar hij in Jordanië het statuut had van vluchteling van de Verenigde Naties. Hierdoor diende hij op bepaalde plaatsen te verblijven in Jordanië en had hij niet alle mogelijkheden. Cliënt was jong en dacht met gegevens vanuit Irak vlugger een statuut te kunnen bekomen in België en aldus een menswaardig leven te kunnen opbouwen. Hij diende dan ook een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten in 2003 onder een verkeerde naam...". Er kan moeilijk geargumenteed worden dat derge[...]lijke fraude ter goeder trouw wordt gepleegd. Noch kan gesteld worden dat de betrokkene enkel de status van vluchteling had in Jordanië daar waar hij een Jordaans paspoort bezat. De pagina van het paspoort waarop het Belgisch zakenvisum werd gekleefd werd daarenboven niet meegestuurd met de aanvraag tot verbetering van de identiteitsgegevens.

Het feit dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd bij zijn asiel- en regularisatieaanvraag en het feit dat hij de Belgische overheid misleid heeft door zijn paspoort verborgen te houden bij beide procedures was beslissend voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht gezien dit hem werd toegekend omwille van zijn lange asielprocedure. Het verblijfsrecht van de betrokkene wordt ingetrokken en zijn A kaart dient te worden ingehouden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel;

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Het gelijkheidsbeginsel legt op dat gelijke situaties op een gelijke wijze moeten behandeld worden, tenzij er voor het gemaakte onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging dat verzoeker fraude heeft gepleegd door valse verklaringen af te leggen bij zijn asiel- en regularisatieaanvraag en door het feit dat hij de Belgische overheid misleid heeft door zijn paspoort verborgen te houden bij beide procedures, terwijl deze verklaringen beslissend waren voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht gezien dit hem werd toegekend omwille van zijn lange asielprocedure.

Verzoeker brengt hier tegen in dat tal van asielprocedures van andere kandidaat-vluchtelingen op een weigeringsbeslissing uitlopen op basis van het feit dat de verklaringen in het kader van de asielprocedure bedrieglijk worden bevonden, maar dat dit niet belet dat verzoeken om regularisatie van het verblijf van deze vreemdelingen omwille van de lange duur van de asielprocedure of om andere redenen door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken worden ingewilligd.

Talrijk zijn ook de beslissingen van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken om toe te laten dat de identiteitsgegevens van vreemdelingen die gemachtigd werden tot een verblijf in België op grond van art. 9 ter of 9 bis van de Vreemdelingenwet worden verbeterd nadat de nationale reispaspoorten of identiteitskaarten worden voorgelegd met de juiste identiteitsgegevens, en waarbij ook duidelijk is dat

valse namen, geboortedata of geboorteplaatsen werden opgegeven bij de asielprocedure waarbij men daar dan slechts later, vaak na een definitieve verblijfsregularisatie, op teruggekomen is.

De voorbeelden zijn zo menigvuldig en de praktijk is zo algemeen gekend, dat verzoeker geen concrete dossiers van andere vreemdelingen ter staving voorlegt.

Vaak worden de identiteits- en nationaliteitsgegevens slechts door de betrokken gemeentes, op instructie van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken, verbeterd, na procedures voor de gewone rechtbanken waardoor de geboorteaktes van de in België geboren kinderen worden verbeterd, of vonnissen van Belgische rechtbanken worden aangepast aan de juiste identiteitsgegevens, gezien geen onjuiste identiteitsgegevens mogen voorkomen op documenten door Belgische overheden uitgereikt.

Door bij andere vreemdelingen wel degelijk toe te laten dat hun identiteits en nationaliteitsgegevens worden aangepast voor de definitieve regularisatie van hun verblijf, of zelfs na regularisatie van hun verblijf, terwijl dit aan verzoeker niet toegelaten wordt, schendt de bestreden beslissing duidelijk het gelijkheidsbeginsel.”

3.1.2. Verweerder antwoordt dat verzoeker zich geen enkele moeite getroost om op enigerlei wijze in concreto een schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen en er niet blijkt dat zijn geval anders werd behandeld dan andere gelijkaardige gevallen.

3.1.3. De Raad benadrukt dat er slechts sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Verzoeker brengt geen stukken aan waaruit blijkt dat verweerder indien hij in andere gevallen vaststelt dat een vreemdeling tijdens zijn asielprocedure een valse naam, geboorteplaats, geboortedatum en nationaliteit opgaf en een verzonnen relaas aan de asielinstanties opdiste hetgeen de behandelings-termijn van zijn aanvraag beïnvloedde – wat in casu bevestigd werd door de commissaris-generaal – en deze vreemdeling vervolgens, nog steeds onder een valse identiteit, een verblijfsmachtiging verkreeg op basis van het feit dat hij reeds geruime tijd in het Rijk verbleef, de hieraan gekoppelde integratie en het feit dat hij niet kon terugkeren naar een land waarvan achteraf blijkt dat het niet zijn land van herkomst is, geen toepassing maakt van de in artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om aan deze vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel;

Zijn betoog luidt als volgt:

“Het redelijkheidsbeginsel legt op dat de afweging van de in aanmerking komende belangen in alle redelijkheid moet plaatsvinden.

Verzoeker heeft inderdaad een onjuiste identiteit en nationaliteit voorgehouden bij zijn asielprocedure, maar hij verblijft thans meer dan 8,5 jaar in België, is het Nederlands meer dan behoorlijk machtig en voorziet in zijn levensonderhoud door arbeid.

Ook is verzoeker op 13 maart 2010 uit eigen beweging voor zijn ware identiteit en nationaliteit uitgekomen, maar wordt er nog meer dan 1,5 jaar gewacht vooraleer een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker in België, waar hij ondertussen zijn volledig leven heeft uitgebouwd.

Door al deze elementen niet in balans te brengen met de bedrieglijke verklaringen in het kader van de asielprocedure, waar nochtans vele achteraf geregulariseerde kandidaat politieke vluchtelingen zich aan bezondigen, overtreedt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel.”

3.2.2. Verweerder werpt op dat verzoeker onmogelijk kan beloond worden voor zijn laakbaar gedrag, waarbij hij de Belgische Staat jarenlang misleid heeft. Hij stelt dat het feit dat verzoeker in België een

leven in legaal verblijf heeft kunnen opbouwen enkel en alleen het gevolg is van zijn bedrog en dus bezwaarlijk kan geoordeeld worden dat de bestreden beslissing onredelijk is.

3.2.3. De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat de fraude die hij heeft gepleegd van doorslaggevend belang is geweest voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het feit dat hij verweerder zelf op de hoogte stelde van het feit dat hij valse of misleidende informatie verstrekke en dat verweerder vervolgens nog meer dan anderhalf jaar wachtte om de bestreden beslissing te nemen – hetgeen het gevolg is van het feit dat verweerder inlichtingen diende in te winnen bij de asieldiensten alvorens te kunnen optreden en hij deze inlichtingen pas op 31 augustus 2011 ontving – doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het gegeven dat verzoeker reeds lang in België is, dat hij werkt en dat hij Nederlands spreekt is, zoals verweerder terecht stelt, slechts mogelijk geworden ingevolge zijn valse verklaringen en het feit dat zijn valse verklaringen hem bepaalde voordelen hebben opgeleverd houdt niet in dat hij hieruit bepaalde rechten kan putten. Zijn bewering dat veel andere vreemdelingen ook bedrieglijke verklaringen afleggen laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geenszins aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Hij kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK